

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

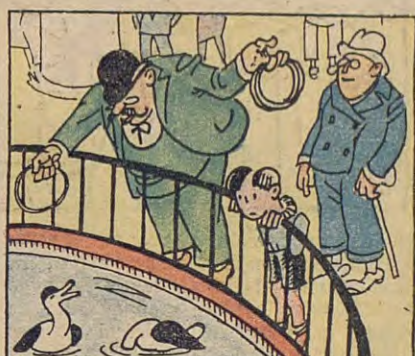
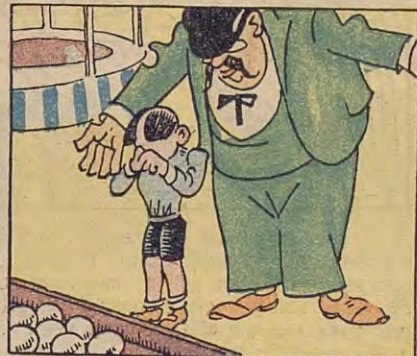
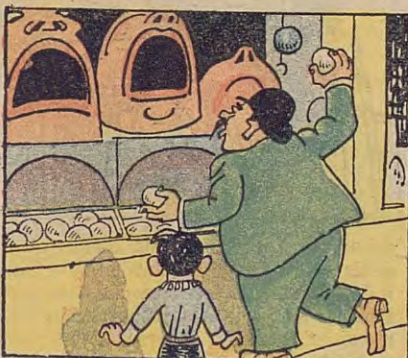
UN DRAMA AL "TURO"

En arribar al «Turó» en Jordiet es va entossudir que volia una joguina de totes passades. El seu bon pare, davant de les proeses que calia fer per tal d'adquirir-ne una, provà de fer-lo desistir, però tot fou inútil.

El bon senyor no tingué altre remei que agafar una escopeta per veure si amb un xic de sort i bona voluntat podia pescar un premi per en Jordiet. Però com que tirant al blanc era una desgràcia, amb tres pessetes de trets no aconseguí res.

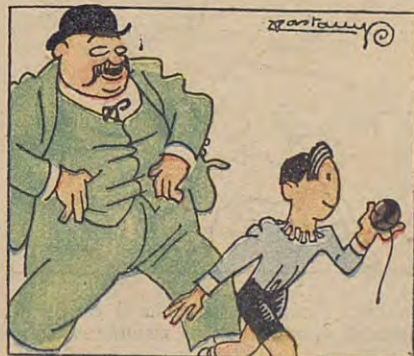
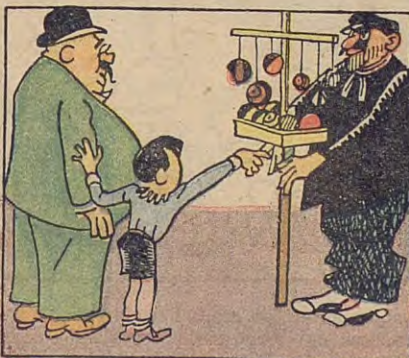
En Jordiet protestà, i el seu pare, per evitar un espectacle, decidí provar si seria més afortunat tirant pilotes a la gola d'aquells ninots de cartró que en diuen «traga boles».

Per més cura i bona voluntat que hi posà, tampoc no tragué res. Les set pessetes de pi'otes que tirà foren llençades miserablement.

En Jordiet, sense fer-se càrrec de què les disposicions del seu pare no eren olímpiques precisament, començà a donar l'espectacle.

I el bon pare no tingué altre remei que tirar anelles als ànecs per veure si podia lograr només que fos una trista piloteta.

Com que a les vuit del vespre encara no havien lograt res, i el pare d'en Jordiet portava gastades divuit pessetes, decidiren abandonar el «Turó». En Jordiet va fer una rebequeria sensacional.

Però en arribar a la Diagonal, trobaren un home que venia pilotes de deu cèntims. —Jo en vull una! Jo en vull una!...— cridà en Jordiet. El seu pare no s'ho féu dir dues vegades, i l'hi comprà.

S'acabà la rebequeria, i en Jordiet quedà somrient. El seu pare, pensant amb les divuit pessetes, sentia no haver trobat, unes hores abans, el venedor de pilotes, que tant havia trigat a portar-li la felicitat.

:: :: EN JERONI :: ::

Text de J. FECIT

(Primera part.)

Dibuixos d'en MIRET

En Jeroni era el fill del Jeroni pintor de parets i portes de la vila, i el seu pare havia sempre imaginat que el seu fill seria un bon ajudant el dia de demà i després un substituït en la vellesa. Per això en Jeroni (pare) veia amb gust que el seu fill remenés els pots i pinzells, i si alguna vegada, que

era tot sovint, s'empastifava més del compte i sa mare el renyava, el pare sempre trobava una excusa per defensar-lo als ulls de la seva dona. Però en Jeroni no en tenia prou de pintar portes i parets, sinó que amb un carbó sostret de la cuina intentava dibuixos que moltes vegades feien riure per

la seva intenció. A mida que anà creixent, anà creixent també la seva afició als ninots, accentuant-e tant la seva fal·lera, que arribà a alarmar el seu propi pare, perquè no hi havia recó ni reconet de casa que es veïés lliure de la fúria artística del vailet. Els seus companys de joc del barri l'anomena-

ren en Jeroni dels ninots. Com que el poble de Bellavista, com ja el seu nom indica, era un indret ple de bel·leses naturals, les quals tenien la vitut d'atraure gran quantitat de pintors, no li mancaven a Jeroni ocasions d'admirar aquell art que tant l'atreïa. Quan veia un pintor carregat com un recader,

anant a la caça d'un paisatge, de seguit s'hi atansava i no perdia detall. Després, a casa seva, amb una paleta que ell mateix s'havia fet amb una tapa de capsa d'havans, procurava escarnir allò que havia vist fer.

El seu desig hauria estat anar també anar al camp i copiar directament la natu-

ralesa, però tenia por als companys, als quals ja imaginava seguint-lo i no deixant-li fer res amb les seves bromes el retenien. Però un dia, que es senti més valent que d'ordinari, es llençà al camp. Això sí, prengué totes les precaucions per no ésser vist dels seus temibles companys. Arribà sense

novetat a l'indret que li tenia el cor robat i instal·là el seus trastos, manufacturats a la Robinson, i s'aplicà a copiar aquell bell paisatge. La seva traça era encara ingènua, és clar que això avui encara és un mèrit, perquè per una rara paradoxa, com més bunyol és una pintura, més intensitat, profunditat, humanitat i intel·ligència acusa,

segons els crítics aguts i cerebrals que, incapaces de crear res ells, es vengen de la seva impotència negant l'art dels altres. Però en Jeroni no estava encara al corrent d'aquestes martingales i creia innocentment que per arribar a fer-ho bé, com en totes les coses, calia aprendre'n. Però algú l'ha-

via l'observat, i quan més ensimismat estava, una pluja de boles de fang li bombardejà el cartó que pintava. De seguit comprengué que els seus companys n'eren els autors, i així mateix era: en girar-se veié els set o vuit vailets del barri rient de la seva facècia.

(Seguirà.)

Història d'un dinar

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Aquí teniu tres bons baturros çots capficats pel cas que els ha succeït, que encara no se l'expliquen.

Veureu que, havien decidit fer un viat-

ge a Saragossa, però a tot drap i tirant de bona fonda perquè volien divertir-se solemnement.

Després de passejar pel Coso i pel carrer

d'Alfons el Batallador, quan arribà l'hora que la gana els apretava entraren a un restaurant luxosíssim i demanaren dinar. El mossò els portà la carta perquè triessin.

Ara bé, els noms dels plats, com passa a les fondes de luxe, eren en francès, i els baturros, que en aquest idioma ni la jota hi sabien, es trobaren en grossa dificultat. Per fi un d'ells proposà demanar el primer nom

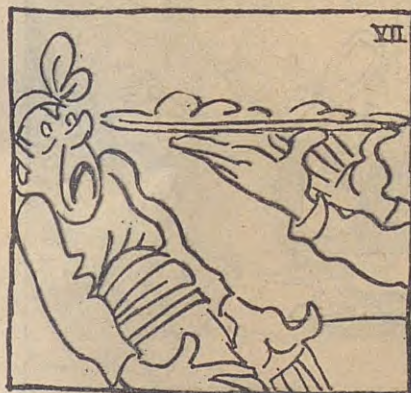
de la carta, després el segon, i després el tercer, etc.

Demanaren el primer. Era *Salade viennoise*. «No està mal, pensaren tots, degustant l'amanida vienesa; ho hem encertat, és

natural que el primer plat sigui una amanida.»

Demanaren el segon, creguts que fóra ja quelcom sòlid, però era *Salade russe*. Això ja no els plagué tant, però, resignats,

es menjaren l'amanida russa, i demanaren el tercer plat de la llista. Era *Salade parisienne*. No podien sortir d'amanides!

En aquell moment sentiren que un se-

nyor de la taula del costat, que acabava de menjar perdius, deia al cambrer: «*Repita*», i el cambrer li dugué un altre plat dels ocells saborosos.

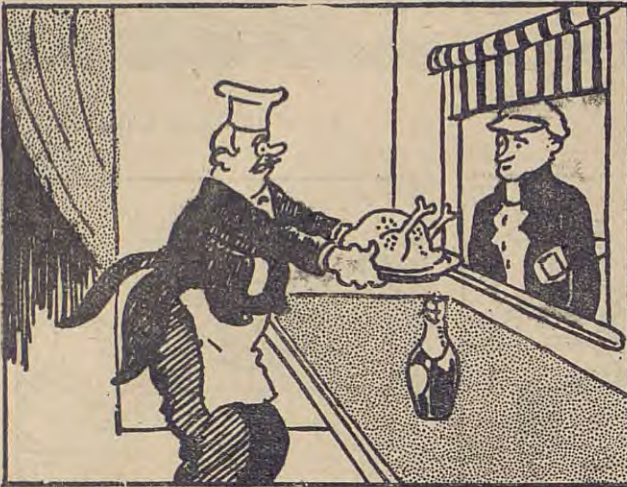
«Ja sé què farem», pensà un d'ells, i,

decidit, demanà al mossò: «*Repita pa los tres*», cregut que *repita* volia dir perdiu.

I encara no s'expliquen per què el cambrer els tornà a dur *Salade parisienne*...

FACECIES DE FONDA

En Quim feia ja tres dies que no menjava, i en passar per davant de la cuina d'un restaurant veí sobre la taula un fantàstic pollastre i una ampolla de licor.

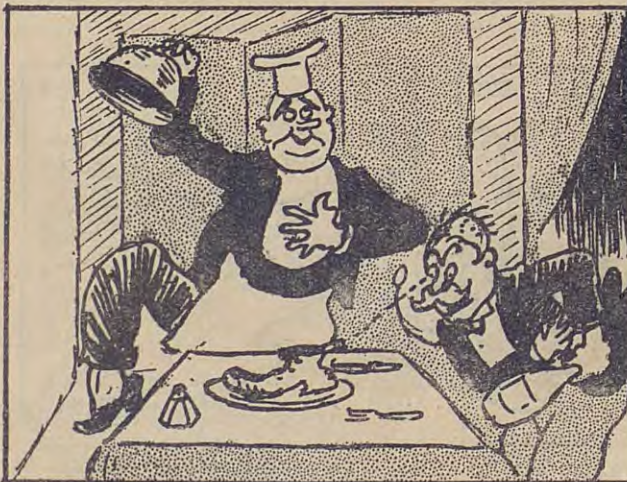
Aprofitant el moment en què el cuiner s'havia girat per respondre al senyor que l'estava cridant, li canvià el pollastre per la sabata i l'ampolla de licor per una de buida.

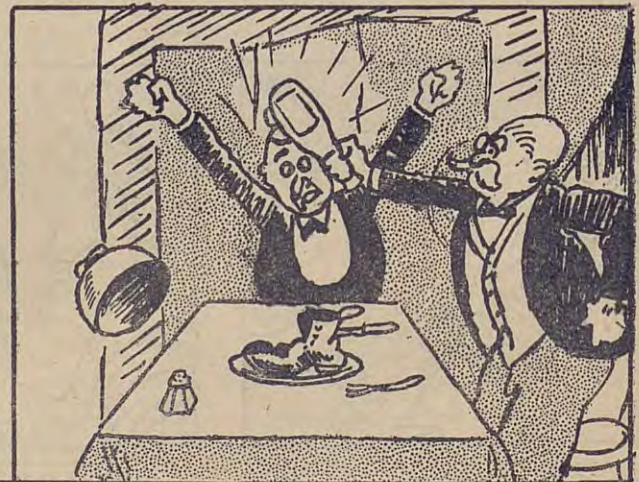
El mosso, tot satisfet, pensant amb la bona impressió que faria al client, agafa la plata i el licor sense fixar-se amb el dos canvis.

En posar l'ampolla sobre la taula es fixa amb el canvi i es disculpa amb el client, que no comprenia la broma.

Però el més gran va ésser en aixecar la tapadora de la plata, i dir-li:—Fixi's, quin pollastre més suculent!

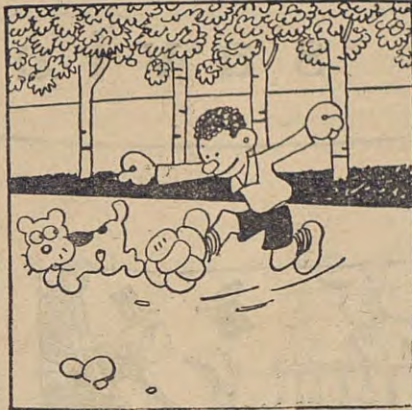

L'home, que ja estava empimpat de la primera broma, en veure la sabata a la plata, cregué que li volia prendre el pèl, i aixecant-se furiós agafà l'ampolla i la trençà pel cap del pobre mosso.

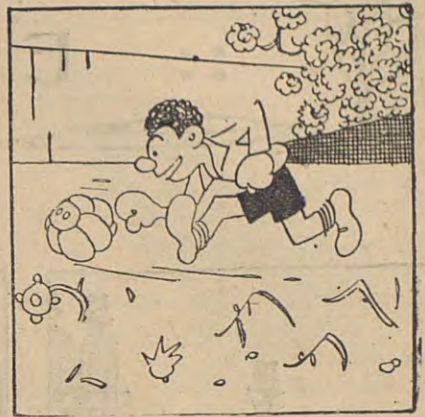
REGAL FUNEST

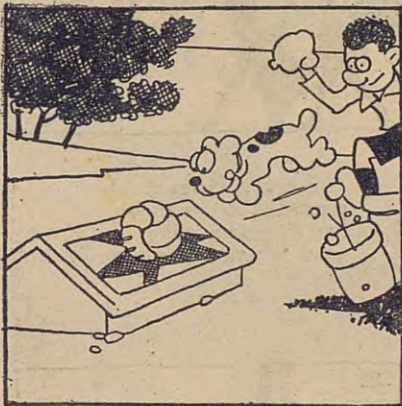
Al fill dóna una pilota.

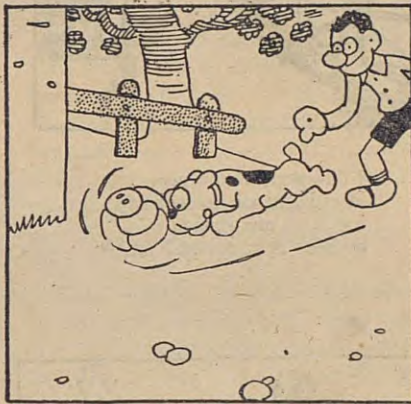
De seguit prova com bóta.

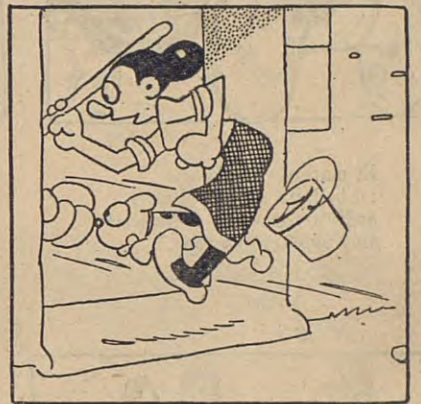
Fa malbé tot el jardí.

Fa desgràcies sense fi.

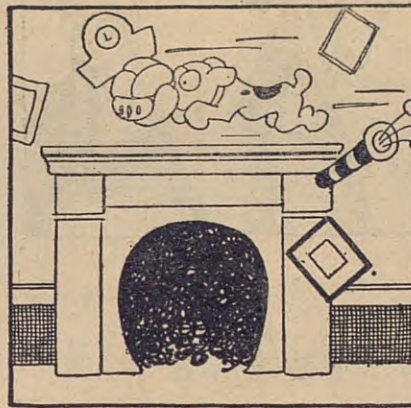
Pren la pilota el gosset

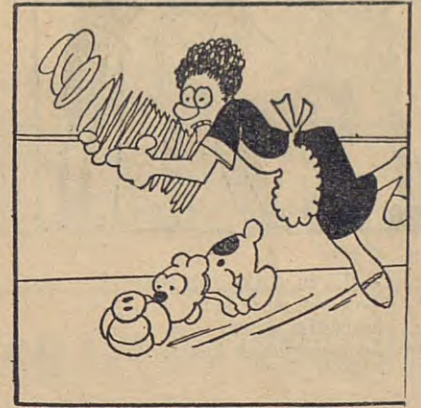
i més desgràcies ha fet.

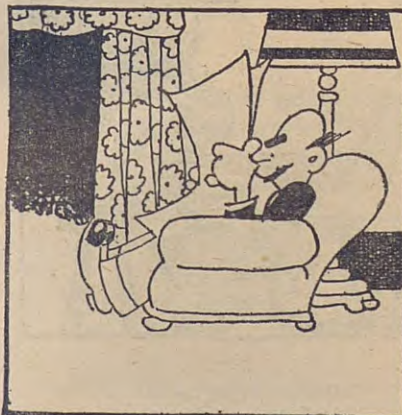
Tots els mobles tira a terra.

De tot en fa una desferra.

Fins fa caure la minyona.

Quan menys don Pau se n'adona

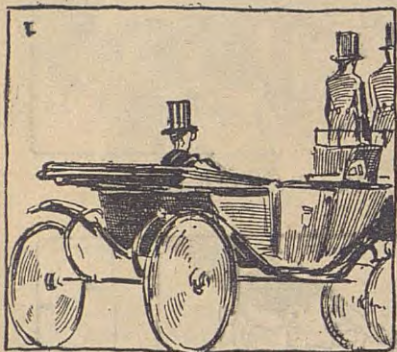

per terra ja l'ha tirat.

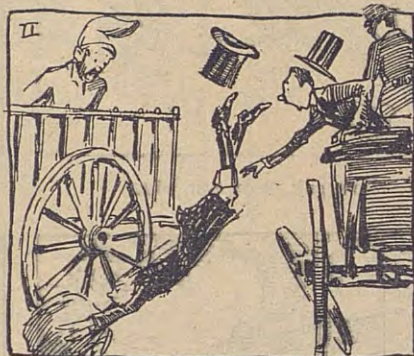

Ple de pó el fill s'ha amagat.

:: El saviàs ::

I
El marquès de Bolavà
un bell dia anant pel món
amb carrossa a la D'Aumont
amb un carro va topà.

II
El desperfecte fou poc,
la roda un xic descentrada
i el lacai una topada
no gens greu contra d'un roc.

III
Prosseguf el viatge el noble
per metge i ferrer trobar,
i un n'hi varen indicar
quan entrava a un petit poble.

IV
—Es un metge o un ferrer?
—Oh, sí, miri, de tot fa ..
les bèsties les sap ferrà
i cura els homes també...

V
A l'artifex presentat
el marquès, aquell li diu:
—Per la roda no patiu
i el lacai serà curat.

VI
—Sóc ferrer i manescal,
i m'ha ensenyat l'experiència
que no hi ha gran diferència
entre l'home i l'animal.

VII
Quan la roda hagué arreglat
li diu, mofeta el marquès:
—Aquest rellotge, fa tres
dies que se m'ha aturat...

VIII
—Oh, de rellotger no en sóc.
No ven que si li espatllava...
—Doncs bé la roda arreglava...
Vostè és més ase que un roc!

IX
Becquer
—Tot sabent fer de manyà
els rellotges no coneix
i a guarir gent s'atreveix
perquè els ases sap ferrà!

-:- L'heroï -:-

Jo—digné l'home petitet—sempre he estat un covard. Ja de petit, la fosca em feia por i només de veure un escarbat ja fugia.

—Això no vol dir res—feu l'home alt i gros.—He conegut gent molt valenta que els feien por les rates. Tenia jo un amic que

—Perquè és vostè li deixaré aquest polastre per deu pessetes.

—No, senyora, el que el deixaré sóc jo.

(De *Pèle Mêle*)

caçava lleons a l'Índia, tigres a l'Àfrica, i elefants a Amèrica, i un dia, perquè li va caure una aranya al barret botia com un gat escaldat.

—No em parli d'aranyes, per l'amor de Déu,—féu l'home petit.—No sap vostè la por que em fan. Miri, l'altre dia, perquè em pujà una formiga al llit ja no vaig dormir tranquil. Figuri's que vaig somiar que era al Congo i que se'm menjaven les formigues blanques... brrr!...

No fa pas gaire temps que perquè se m'apropà un gos com aquell que hi ha allà baix, veu?, doncs ja em veia a l'Institut Antirràbic amb vint-i-una mossegades mortals de necessitat.

—No n'hi ha per tant, home. Els gossos són les bèsties més pacífiques que es coneixen. Veurà... quisso, quisso... xelín!

El gos s'apropà remenant la cua.

L'home petit s'aixecà esverat.

—Ja vé!, ja ve! Arri allà, bestiota! No hi ha res que em faci més por que els gossos. No sé per què l'havia de cridar.

—Però si és mansoi! Miri com em llepa la mà!

—Uix!, bava hidròfoba! Déu me'n regard!

I l'homenet poruc seguia gesticulant de tal manera, que el gos, creient que allò era per convidar-lo a jugar, començà a lladrar alegrement i botre-li entorn. L'homenet es cregué perdut i arrencà a córrer amb tan mala fortuna, que caigué tan... curt com era i el barret li saltà del cap.

I aquí començaren les aventures de l'homenet. El vent que bufava frescal arreplegà el barret i se l'endugué. Així que l'homenet se n'adonà, sense fer més cas del gos, s'alçà i li correngué al darrera gesticulant. Però el vent era més llest que no pas ell. El deixava a terra uns moments, i quan l'homenet anava per aplegar-lo, d'un buf el feia revolar més enllà.

De moment, aparegué la tragèdia. Un brau escapat d'una ramada que anava a l'escorxador, sortí de darrera d'una colla de gent esverada i es plantà al mig del carrer, cercant qui escometre. I el vent, l'etern rialler, anà a penjar el barret de l'home petitó al magnífic penjarrobes que el brau duïa al seu front, vulgarment anomenat banyes.

Amb sorpresa general, l'homenet, en lloc de fugir, es dirigí valerosament cap a la bestiassa i se li plantà davant en l'actitud més perfecta d'un bon torejador. El brau abaixà el cap, rascà a terra amb les potes i anà per embestir, però ja l'homenet se li havia arrapat a una banya amb la mà dreta i amb l'esquena l'agafava per la cua. La fera restà immobilitzada i reduïda a donar voltes entorn de l'homenet sense poder-se'n desistir.

Mentrestant arribaren els ramaders, i amb cordes subjectaren l'animal. De seguit cent mans s'avençaren per estrènyer efusivament les de l'homenet i felicitar-lo pel seu heroisme, però ell, sense més raons,

prengué el barret que encara penjava de la banya esquerra del brau, i s'escabullí entre el públic.

L'home alt i gros el deturà.

—Dèieu que éreu covard i heu fet un acte digne digne d'un heroï!

—No senyor—féu l'homenet,—el que hi ha és que el barret era nou, i si arribo a tornar a casa sense... Veurà, em fa menys por un brau que la meua dona!

I veient que el gosset festós tornava a apropar-se, fugí raspallant-se el barret i perseguit pels lladrucs joiosos de la bestiolla.

Estalvi

Entrà un dia en una fonda el vell jueu Isaac acompanyat de sa dona Rebeca. Van demanar costelles amb all-i-oli i així que els les van portar, Isaac, amb tota pressa, es posa a buidar son plat, però Rebeca s'estava contemplant-lo i esperant. El *maitre d'hotel*, en veure que la senyora s'està sense tocar les costelles s'hi apropa, per preguntar:

—¿Que no li plauen, senyora?

Si vol, les faré canviar.

—No senyor, sí que m'agraden—diu la dona d'Isaac,

—però espero que ell acabi per a poder començar car ell té la dentadura i després me la darà.

P. E. P.

GRAN CONCURS D'OMBRES XINESQUES

Efectuat ja el plebiscit entre els nostres lectors, i recomptats els vots que hem rebut, resulten premiats els dos treballs següents:

Primer premi: Núm. 732 — Jacint Conill

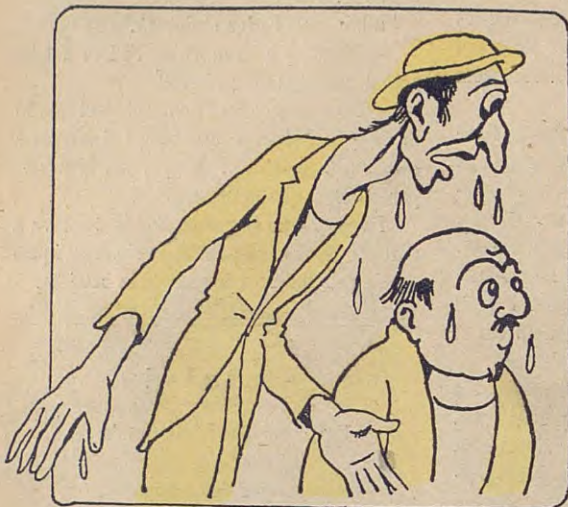
Segon premi: Núm. 445 — Amadeu Miñana

els quals poden passar per la nostra Administració, Cardenal Casañas, 4, a recollir els premis que, com fou anunciat, són: el primer, una **Màquina fotogràfica Kodak Vest-Pocket**, plegable; i el segon, una **Màquina Kodak-Brownie**, de la casa Pérez y Sábat, Fontanella, 18, material fotogràfic de tota classe.

A tots els concursants donem les gràcies pels seus bonics treballs, molts del quals podien merèixer també els premis. Ens hem limitat, però, segons les bases del concurs, a concedir-los als qui han obtingut major nombre de vots al plebiscit.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

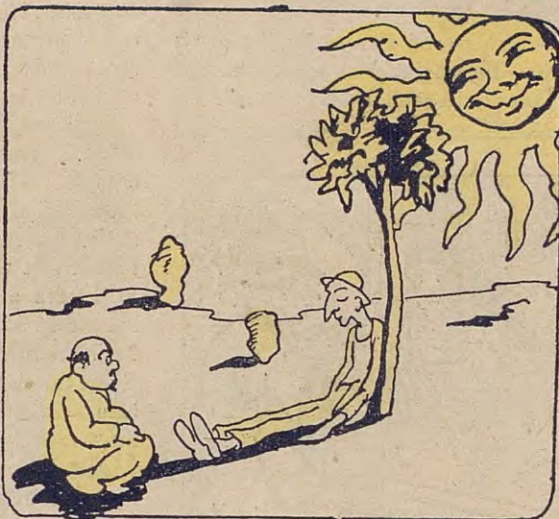
Els prepara la sort dura canvis de temperatura.

Fa una calor colossal a l'Àfrica Equatorial.

Es distribueixen l'ombra d'un arbre com una escombra.

Però el calor és tan gran que ja s'estan liquidant.

—Noi, amb aquesta calor que ho veig negre, tot això!

I deia la veritat, puix tot negre s'ha tornat.

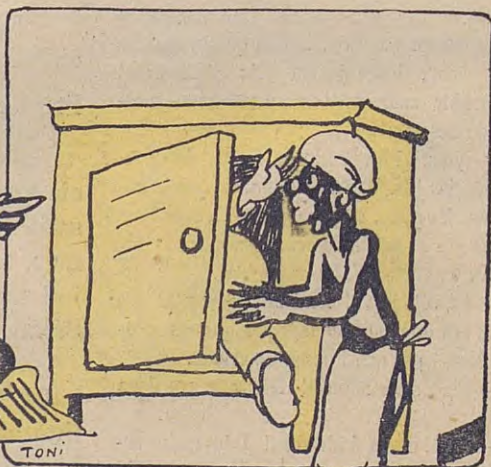
La calor els ha passat i cor-gelats han quedat.

La tribu ja se'ls emporta en mig de cridòria forta.

Diu el rei:—No tinc pas gana, gardeu-me'ls una setmana.

Els posa en gel el cuinè perquè es conservin ben bé.